

Hayal Miydi Gerçek Miydi Bilemedim

– kubranur-dar · 26 Nisan 2015

Üsküdar'dan Eminönü'ne geçmek için vapura bindim. Yalnızdım. Hava çok soğuk, hafif yağmur çiseliyordu. Üşüyordum. Vapura binince hemen sıcak bir yer aradım alt katlara baktım ama herkes benim gibi düşündüğünden her yer dolmuştu oturacak yer yoktu. Sabahtan beridir ayaktaydım ve ayaklarım çok ağrıyordu en azından 10-15 dakika oturabilsem dinlenirdim belki diye düşündüm. Yukarıya çıktım boş yer vardı biraz yanlardan esiyordu. Kuytu gördüğüm yere geçtim oturdum, sanki ayaklarım dünyanın yükünü taşıyormuşçasına hem ağrıyordu hem acıyordu. Öyle rahatladım ki, ayaklarımı yerden çekip, arkaya doğru kıvırdım daha rahat ettim. Soğuğu hissetmiyordum bile. Vapur hareket etti, kıydan biraz açıldıktan sonra çok şiddetli bir rüzgar esti, eserken de çok gürültülü bir ses çıkardı. Vapurun üstü kapalı fakat yanlar açıktı bu yüzden de esen rüzgarın şiddetiyle yağmur suları da içeriye vuruyordu. Biraz daha ilerledikten sonra denizin ortasında bir şey belirdi. Bembeyaz bir bulut mu duman mı anlayamadım. Bu beyazlığın içine girdik. Birden rüzgarın sesi kesildi, yağmur da yoktu. Etrafta sadece beyaz bir duman vapur durdu. Ne ileri ne geri gitmedi. Etrafıma baktım herkes yanındakilerle koyu sohbete dalmışlardı, kimi kitap okuyor, kimi başka şeylerle ilgileniyordu. Çok fazla karşıya geçmediğimden herhalde normal bir durum dedim. Birden yanımdan bir ses bana;

- Merhaba dedi. Baktım, gözlerime inanamadım. Senelerce içimde sakladığım, kendime bile onu sevdiğimi söyleyemediğim adam ... karşımda duruyordu. Gözlerinin içine baktım ve;

- Merhaba, dedim. Gözlerimi ondan alamadım. Hayal gördüğümü düşündüm. O yeşil gözleri hala ıslık ıslık parlıyordu ve kalbim, onu gördüğüm ilk gün gibi yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu.

- Nasılsın ? ne arıyorsun burada, dedim.

- Kısa süreliğine bir iş için İstanbul'dayım, dedi.

Ne büyük tesadüftür ki koskoca İstanbul da on beş sene sonra karşılamak. Zaman sanki durmuştu.

- Sen neler yapıyorsun? dedi.

- Bir arkadaşım gelecekti Tekirdağ' dan. Anadolu tarafına geçecek vakti olmadığı için ben bu tarafa geçmek istedim onu görmek için uzun zamandır görüşemiyorduk, Saat 3 de Eminönü'nde buluşacağız, dedim. O ara saate baktım 14: 40 u gösteriyordu. 20 dakika var. Vapurda hareket etmedi hala dedim.

- Endişelenme yetişirsin, dedi.

Ona bakarken zaman hiç bitmesin istiyordum. Ona anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki, bilmesini istediğim, ona söylemek isteyip de bazı sebeplerden dolayı söyleyemediğim ve en önemlisi onun beni çok sevdiğini bildiğim halde ona seni seviyorum diyemediğimi. Öylece gözlerine bakakaldım. O da bana bakıyordu tebessüm ederek ve bana,

- Seni çok özledim, dedi

Önce başımı öne eğdim sonra,

- Bende seni çok özledim, dedim.

Vapur herhalde dumanın kalkmasını bekliyordu, bu da benim işime gelmişti, çünkü onunla daha fazla vakit geçirecektim.

Başladık konuşmaya saatlerce konuştuk. Bir ara Zeynep herhalde gitmiştir diye düşündüm. Ama Yiğit yanımdaydı . O bana anlattı, ben ona geçmişteki güzel günlerden bahsettik, Sonra gözlerimin içine baktı, yavaşça ellerimi ellerinin arasına aldı ve bana,

- Seni çok sevdim, dedi.
- O an O yeşil gözlerin içinde kayboldum, her yer yeşil oldu sanki.

Ben tam ona ben de diyecekken,

- Sus ve dinle, dedi.
- Seni öyle çok sevdim ki, sana karşı hissettiğim bu duyguları hiçbir kimseye hissedemedim. Aradan yıllar geçti, unuturum sandım ama olmadı, unutamadım. Kimseyle evlenmedim. Kimseyi sevemedim. Hep seni aradım ve seni hala çok seviyorum. Şimdi söyle; bana söylemek istediğin bir şey var mı? Dedi.
- Sımsıkı sarıldım ona, başladım anlatmaya. Anlatamadığım her şeyi anlattım. Ben de seni seviyorum, dedim. Lütfen ayrılmayalım. Beni bırakma dedim. Ben de yıllarca hep seni sevdim dedim.
- Seni asla bırakmayacağım, dedi kulağıma.

Ve vapur hareket etmeye başladı. Biz konuşmaya devam ediyorduk. Ona baktıkça mutlu oluyordum, seneler sonra kavuşmuştuk. Vapur Eminönü ne gelmişti. Rüzgar da yok, ama hafiften yağmur devam ediyordu. Herkes inmeye başladı vapurdan biz el eleydik. Saate baktım hala 14:40 evvah saat durmuş dedim.

İnsanlar inmek için itişmeye başladılar birden ellerimiz ayrıldı, kalabalıkta araya başkaları girdi, onu kaybettim. İndim aşağıda beklemeye başladım. Yok, deli olmak üzereydim. Onu bulmuşken kaybedemezdim, bu düşünce beni çıldırtacaktı. Bir el omuzuma dokundu,

- İşim erken bitti seni burada bekleyeyim dedim, dedi

Zeynep'ti bu,

- Ne bu telaş ne oldu? Dedi.
- Yiğit, dedim. O buradaydı.
- Hangi Yiğit? Dedi.
- Bizim Yiğit işte,
- Hımmm, dedi.
- Emin misin, bir yanlışın olmasın, dedi.

Çok kızgın bir ifadeyle,

- Tabi ki eminim, dedim ve bağırarak olanları anlatmaya başladım.
- Gel canım, şöyle sakın bir yere, sana anlatacaklarım var, dedi.

Yeni Caminin avlusuna götürdü beni burası çok güzel ve sakın huzur dolu, seninle burada konuşalım dedi.

Bense hala ona kızgındım

- Ne kadar yol geldik bizi bulamaz çok ilerledik, dedim.
- Eminim o da burada yanımda, deyince şaşırdım.
- Ne demek istiyorsun? Dedim.
- Bak canım Yiğit'i geçen yıl bu zamanlar trafik kazasında kaybettik. Dedi.
- Nasıl olur, ben hayal görmedim, dedim ve olanları ona anlattım. O da;

- Benim işim erken bitti, vapur saatlerini öğrendim ve Eminönü'nde seni bekledim. 14:40 da gelir dediler. İnan bana vapurun kalktığı saatten en fazla 20 dakika da geldiniz. 14.40 da buradaydınız ve bak saat 15 ama nasıl olur dedim. Saati baktım. Gördüklerime ve yaşadıklarına inanmadım. Nasıl olur nasıl? Diye sorup duruyordum kendi kendime. Buna aklım ermiyordu.

- Neden olmasın? Dedi. Biliyoruz ki sen de o da birbirinizi çok sevdiniz. Belki de Zaman içinde, Rabbim Size özel bir zaman yarattı ve sizi kavuşturdu. Birbirinize söylemek istediklerinizi söylediniz. Rabbimin kudreti çok büyük, bence bunu fazla karıştırmama. Dedi.

Yiğit'in son sözleri kulaklarımda çınlıyordu. "Seni asla bırakmayacağım " diyordu. Ölmüş olacağına inanamıyordum, birde olabilir mi diyordum iyice kafam karışmıştı.

Son vapura kadar Zeynep'le birlikte oturduk, sakinleşene kadar aslında. Son vapura eve döndüm. Ruh gibiydim. Eve gelir gelmez, Yiğit'le ortak arkadaşlarımızı aradım Yiğit'i sordum. Herkes aynı şeyi söyledi. Geçen yıl bu gün onu kaybettik. Peki neden haberim olmadı? Dedim. Buna dayanamayacağımı düşündükleri için kimse söylemeye cesaret edememişti.

Ellerimin arasından yitip giden Yiğit'ime ağladım. Onsuz geçen günlerime yandım. Pişmanlıklar içinde. Seni Sonsuza Kadar Seveceğim YİĞİT...